

UNKARI

Kultasepän paja

30.10.-28.11.2011

Ranskalainen Artesaaniopiston opiskelija

Minun työssäoppimisjaksoni oli Unkarissa pienellä paikkakunnalla etelässä. Työ liittyi suurimmaksi osaksi kullan ostamiseen ja korukorjaamiseen. Kuitenkin minä sain tehdä omia töitä, esim. kokeilla eri tekniikoita ja työkaluja kuin omassa koulussa on mahdollista.

Oli kiinnostavaa huomata, että oikeasti Unkarin kulttuuri muistuttaa paljon Ranskan kulttuuria (kirjoittaja on ranskalainen, toim. huom.) – vaikka tiedemiehet sanovat, että Unkarin kulttuurilla on linkki Suomen kanssa – ja kielikin on paljon lähempänä venäjää tai ranskaa kuin suomen kieltä.

Maisema on myös hyvin erilainen kuin Suomen, kun on iso tasanko, jossa on suurin osa peltoja ja vähän metsää. Se myös muistutti paljon Ranskaa, paitsi että Unkarissa luonto on kuitenkin paljon paremmassa kunnossa, sillä kävelyllä sain nähdä peuroja ja isoja lintuja. Paradoksaalisesti maa on kuivempi kuin Suomi – ei yhtä paljon soita ja jokia – mutta ilma paljon märempi, eli syksyllä on paljon sumua ja kylmä tuntuu paljon kylmemmältä, kuin mitä lukee lämpömittarissa.

Työkulttuurista ei ole paljon mitään sanomista, koska työntaja suhtautui enemmän ystävänä kuin pomona. Hän kertoi alan opiskelusta ja huomasi, että tekninen osa on heille paljon tärkeämpää kuin taide. Se liittyy varmaan siihen, että asiakkaat eivät kiinnostu oikein taiteellisesta taidosta, vaan korun painosta – itse asiassa hinnan vieressä lukee aina korun paino.

Kun näin, miten paljon asiakkaat tulivat myymään vanhoja kultakorujaan, luulen että perusunkarilaiselle koru on vain ”säästöraha” ja sosiaalinen merkki. Siksi korut ovat yleensä massiivisia eikä kovin hyvälaatuisia. Tässä tilanteessa kultaseppä kuuluu minun mielestäni ylempään luokkaan, ihmiset kunnioittavat häntä, vaikka hän on nuori. Minun työntajani on nainen ja hänelle on vähän vaikea silloin tällöin, koska tämän ammatti on Unkarissa perinteisesti miesten työtä.

Unkarissa ihmisellä on vähemmän rahaa kuin Suomessa, ja kaikki maksaa myös paljon vähemmän. Se näkee kadulla, siellä on yllättävän paljon taloja, jotka ovat huonossa kunnossa. Se on itse asiassa harmi, koska talot ovat rakennettu kovasta materiaalista, ja usein niissä on kauniita barokkikoristeita ja monivärisiä maalauksia.

Unkarilaiset ovat todella kohteliaita ja ystävällisiä, on kymmeniä eri tapoja sanoa ”hyvää päivää” ja siellä teititellään usein. Varsinkin vanhat ihmiset haluavat jutella kaduilla, kun taas nuoret ovat ujompia. Kuitenkin he puhuvat harvoin englantia, vaikka osaavat, mutta eivät uskalla. Näköjään yllättävän usein unkarilaiset käyvät tai työskentelevät ulkomailla.

Ruoka on todella hyvää ja eksoottista. Kuitenkin se tuntui vähän kuivalta, koska he eivät käytä kastikkeita. Paprikaa käytetään niin kuin kurkkua Suomessa – elikkä melkein missä vaan. Sain maistaa myös perinteisiä juomia, kuten esimerkiksi kuuluisin viini Tokaji ja paprikapalinka, joka on hirveän voimakas viina.

Hotelliin olin ranskalaisena ihmisenä pettynyt, koska minulle ”normihotelli” on heillä parin tähden hotelli. Onneksi kaikki on kuitenkin halpaa eikä tullut mitään rahavaikeuksia, mutta ulkomailla ei kannata mennä halvimpaan paikkaan. Junat ovat ihan mukavia – vaikka en ole varma olisiko luonnonsuojelijat samaa mieltä, sillä suurin osa junista kulkee bensalla. Yksi ärsyttävä asia on se, ettei pysäkeillä tule mitään kuulutusta. Kuitenkin ihmiset auttavat iloisesti. Kontrastiksi Budapestin lentoasema on todella mukava ja moderni. Esimerkiksi kaupunkiin on hyvä minibussi/taksisysteemi, jota vie matkailijan hyvällä hinnalla kohteeseen asti.

Kaupan kassalla myyjät antavat vaihtorahat ihan käteen ja laskevat huolellisesti. Pubissa maksetaan vasta ennen lähtöä. Se antaa minun mielestäni rehellisen kuvan.